

Ενάντια στο φόβο

της ανεργίας,
των απολύσεων,
της πτώχευσης

Πως όμως φτάσαμε στο σημείο να ξεθεμελιώνεται το όποιο κοινωνικό κράτος υπάρχει και να μην κουνιέται φύλλο;

Πρώτα απ' όλα αξίζει να επισημάνουμε για μια ακόμη φορά το ρόλο της **γενικής συνομοσπονδίας εργατών Ελλάδος**. Είναι πλέον αναμφισβήτητο πως πρόκειται για ένα γραφειοκρατικό οργανισμό, δεμένο στο άρμα του αριβισμού και της εξουσιολαγνείας. **Αποκομμένη από τον κόσμο της δουλειάς** λειτουργεί σαν προτεκτοράτο του συνδέσμου ελλήνων βιομηχάνων και σε αghαστή συνεργασία με την προδοτική για τα συμφέροντα του λαού κυβέρνηση και την τρόικα έχει μετατραπεί σε πέμπτη φάλαγγα και εσωτερικό εχθρό του εργατικού κινήματος. **Σήμερα είτε πεις σεβ είτε γσεε, πρόκειται για το ίδιο και το αυτό.** Μήπως όλα αυτά τα μέτρα που τώρα ισοπεδώνουν τις εργατικές κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα δεν ήταν πάγια αιτήματα του σεβ; Όλα όσα εδώ και χρόνια οι βιομήχανοι ορέγονταν, τώρα με την πρόφαση του λυσσασμένου σκύλου που ακούει στο όνομα τρόικα βρήκαν την ευκαιρία να τα επιβάλλουν και μάλιστα χωρίς να φαίνεται πως φέρουν την ευθύνη.

Η γσεε από την πλευρά της μετέτρεψε το συνδικαλιστικό κίνημα σε αντίγραφο του κοινοβουλίου και εμείς, ο εργατόκοσμος, αποχαυνωμένοι από το θέαμα, την κατανάλωση και τον ατομισμό, τους παρακολουθούσαμε επί δεκαετίες να πηδούν από την καρέκλα του προέδρου στην καρέκλα του βουλευτή και του υπουργού. Κι αντί να αντιληφθούμε το προφανές, πως μας πουλούσαν μπροστά στα μάτια μας, τους αφήσαμε αργά και σταθερά να διαβρώσουν το συνδικαλισμό και να τον μετατρέψουν σε πασαζούρι της κάθε κυβέρνησης, πάντα πρόθυμο, εφόσον είχαν συμφωνηθεί τα ανταλλάγματα, να μαζέψει τα απόνερα των πολιτικών τους.

Το γεγονός πως το ρόλο της γσεε τον έχουν πάρει χαμπάρι όλοι δεν μας ωφελεί και πολύ περισσότερο δεν την ενοχλεί εφόσον δεν υπάρχει καμία ορατή συνδικαλιστική δύναμη για να ανατρέψει την πολιτική της ισοπέδωσης και να διαδραματίσει τον ιστορικό της ρόλο. Ευκολόγια ακούγονται πολλά όμως προς το παρόν είναι λίγοι αυτοί που επιδιώκουν να συγκροτήσουν τον επιθετικό συνδικαλιστικό σχηματισμό που χρειάζεται η εποχή που διανύουμε.

Ο συνδικαλισμός βάσης παρότι αμεσοδημοκρατικός, με αντιλήψεις και ανάλυση που σε μεγάλο βαθμό αντικατοπτρίζουν την εποχή είναι ακόμη στα σπάργανα πλην όμως γεμάτος αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία και με διάθεση να κόψει μπόλικα κεφάλια από τη συστημική λερναία ύδρα που έχει πλακώσει αυτό τον τόπο.

Ναι, η χώρα χρειάζεται αναδιάρθρωση όχι όμως προς όφελος των λίγων αλλά των πολλών. Σήμερα, το κλίμα απαισιοδοξίας και φόβου αντί να πλακώνει αυτούς που προξένησαν την κρίση (τράπεζες και πολυεθνικό κεφάλαιο), πλακώνει όλους εμάς που συστηματικά προσπαθούν να πείσουν πως φέρουμε την κύρια ευθύνη για την

κατάρρευση της οικονομίας. Τα χρηματοπιστωτικά παιχνίδια παίζονται πλέον στις πλάτες ολόκληρων κρατών (συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας) προκειμένου να μην μειωθεί η κερδοφορία των τραπεζών και να διασφαλιστούν οι επενδύσεις τους. Η ενσωμάτωση των χρεών των τραπεζών στο κρατικό χρέος απαιτεί την αφαιμάξη του κόσμου της εργασίας με περικοπές μισθών, κοινωνικών δαπανών και επιδομάτων.

Είναι επιτακτική ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε πως η απώλεια των κεκτημένων ενός ολόκληρου αιώνα εργατικών αγώνων σε καμμία περίπτωση δεν πρόκειται να ανακόψει τη ληστρική τους επίθεση αλλά ούτε και να βελτιώσει την οικονομία της χώρας. Η δίψα τους για κέρδη είναι ακόρεστη και όσο εμείς είτε υποχωρούμε είτε παρακολουθούμε απαθείς, η επέλασή τους δεν θα έχει τέλος. **Εμείς, δεν έχουμε άλλη επιλογή παρά να ορθώσουμε συλλογικές αντιστάσεις** όπουδήποτε και αν ξεδιπλώνεται η επίθεσή τους και ταυτόχρονα να οργανωθούμε πρακτικά και θεωρητικά. Το φόβο μόνος του κανένας δεν νικά, ειδικά όταν αυτός ο φόβος περιλαμβάνει άγνοια, πτωπάθεια και προσήλωση στην επί εικοσιτετραώρου βάσεως κρατική προπαγάνδα.

Για μας και τώρα και πάντα μόνη απάντηση η αμεσοδημοκρατία, η αυτοοργάνωση στα σωματεία, στις γειτονιές, στις συνοικίες, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στις δουλειές, οπουδήποτε δεχόμαστε επίθεση, οπουδήποτε μπορεί να ορθωθεί αντίσταση. Πλέον, κανείς δεν έχει την πολυτέλεια της ουδετερότητας ή της μη συμμετοχής. Ο καθένας από μας, με τις όποιες δυνάμεις του, είναι εξίσου απαραίτητος προκειμένου να μην τους αφήσουμε σπιθαμή εδάφους για να κινηθούν, σπιθαμή εδάφους για να επιβάλλουν την πολιτική τους.

Με όση λύσσα κι αν προσπαθούν να μας πείσουν πως η πολιτική της κυβέρνησης είναι μονόδρομος υπάρχουν κι άλλοι δρόμοι. Εμείς δεν έχουμε παρά να ξαναβρεθούμε, να αφήσουμε τη μοιρολατρία και την πτωπάθεια, να ανακτήσουμε το χαμένο έδαφος και με οδηγό τις νικηφόρες παραδόσεις της τάξης μας να κατακτήσουμε το μέλλον που αξίζει όχι μόνο σε μας αλλά και στις γενιές που έρχονται.

Αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, συμμετοχή.

Εμπρός για τους νικηφόρους αγώνες του αύριο.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ - ΟΡΓΑΝΩΝΟΜΑΣΤΕ

Ενιαία ειδικότητα- Ένσημα βαρέα και ανθυγιεινά

Μηχανάκι και εξοπλισμός της εταιρείας- κατάργηση του ρda

